

Y lão đảo đứng lên. Nhà vắng ngắt. Y mỉm cười với cơ hội chống đối. Lật đầu giường. Lục tung hòm, tủ. Nổi thất vọng khiến y lão đảo, ngáp đến chảy nước rãi. Y quyết định đi ra phố, giờ này rất dễ làm ăn. Giờ này người lớn đi làm, trẻ con đi học. Y lau rửa rồi, chỉnh trang quần áo. Cảm giác mình là một lương dân, y đành hoảng ra ngõ.

Sự đành hoảng lương dân chỉ tồn đọng đủ cho y ra khỏi ngõ nhà. Con đối thuốc là kẻ láu lỉnh tinh ranh và liều lĩnh. Nó đưa y đến một hẻm vắng. Y nhắm ngôi nhà đầu lối. Vừa chạm tay vào đầu ổ khoá, y giật nảy mình nhảy lùi. Phía trong cánh cổng, một con béc giê cỡ bốn, năm chục cân chồm lên, chờ đợi vị khách không mời. Không ổn rồi! Y trở bước hạ quyết tâm - cố nhịn về. Vài bước, quyết tâm lớn của y không đủ sức vượt qua con lóc đối thuốc. Y lão đảo, mồ hôi toát ra, ướt rượt lòng thòng. Con đối là thằng người lì lợm. Y ngoắt trở lại. Y dễ dàng lọt vào ngôi nhà cuối hẻm. Thật xui xẻo! Vài bộ quần áo cũ, cái xẻng gậy cán, đôi thùng đen nhem màu than... không đủ nửa thuốc. Chủ nhân có nhẽ còn nghèo hơn cả y. Con đối thuốc thúc y thêm một lần sục sạo. Y tiến lại góc nhà có chiếc bàn học sinh, chồng sách vở. Đôi mắt y sáng lên! Có thể chứ! Biết đâu vàng, cả những tờ xanh lại chẳng ở trong bụng con lợn đất kia. Bây giờ người ta nguy trang, nghỉ binh tài lắm. Bố mẹ y là một ví dụ về tài năng ấy. Y đã từng tìm thấy sợi dây chuyền, lòi ra cả bọc tiền trong cái xoong bẹp vớt găm tủ. Rất đành hoảng y cầm lên con lợn đất, lắc cắc, y liềm mép. Con lợn khá nặng phát ra những tiếng kêu ùng ùng đục. Y cười, cỡ này thả phanh mà lên tiếp. Y áp con lợn lên môi hun chùn chụt và như trò đùa y đưa "Hòm của quý" lên qua đầu, buông rơi. Bực! Con lợn đất vỡ ra năm, sáu mảnh. Y choáng váng, của quý là những đồng một trăm, hai trăm. Đồng mới, đồng cũ. Tất thảy đều có màu xỉn xỉn, kết quả của việc con lợn đất bị lắc nhiều lần. Y ngồi xuống nhặt, vuốt những đồng tiền vụn. Con đối thuốc ập đến. Mồ hôi rịn ra, ướt rượt lòng thòng. Hai mắt nở hoa cà hoa cải. Đưa tay y dụi mắt. Y há hốc mồm. Thế này là thế nào! Minh nằm mơ chẳng. Minh đang ở đâu? Y không sao lý giải nổi. Trước mắt y là hai đứa trẻ ngồi vuốt ve con lợn đất. Đứa trai xoè trước mắt đứa gái tờ hai trăm cái bản: "Anh bán vô chai đây...", đứa em cười: "Em có năm trăm cơ. Mẹ cho nhưng em ứ ăn kem... anh em ta cho lợn ăn nhé...". Y không tin ở mắt mình nữa. Hai đứa bé biến mất. Lại một đứa khác xuất hiện. Cậu bé khóc rưng rức, nhặt những mảnh vỡ gom lại. Y nhìn xói vào gương mặt cậu bé, cảm thấy quen thuộc như đã gặp ở đâu đó. Cậu bé thôi khóc, lau nước mắt nhìn y: "Người không nhận ra ta ư! Ta chính là người đây. Ngày xưa người nuôi lợn đất đó thôi. Ngày xưa người chẳng đã khóc ròng vì có ai đó đập trộm lợn đất. Ngày xưa...".

Cậu bé vụt biến mất. Con đối thuốc lên tới đỉnh điểm cùng một lúc với ý nghĩ chợt loé lên. Cái ý nghĩ chợt đến hỗ trợ y chống trả thằng người ba trợn. Y nhặt từng đồng tiền, vuốt phẳng, xếp gọn, móc túi còn hai tờ hai trăm bỏ cả vào xếp tiền lẻ, y nhặt những mảnh lợn đất.

- Xin chào!

Y giật nảy mình nhìn ra cửa. Y chợt nhận ra thằng bạn nghiện cùng phố. Nó lão đảo, ướt rượt lòng thòng. Cũng y như nó đang đi "tìm kiếm" chống đối...

- Có đủ vài liều không!

- Không! Đi chỗ khác mà tìm.

-Đừng đùa nhau thế, người anh em. Đồng tiền vụn kia đủ vài liều đấy. Đi thôi.

- Không! Đây là tiền tiết kiệm của em bé.

- Bé lớn gì! Tiền là thuốc. Có đi không thì bảo?

- Không! Mà y cút đi.

Y đứng bật lên, thủ thế. Thằng đối vồ lấy cái ghế, vung lên. Y lao thẳng vào thằng đối. Cú đá khiến y ngã ngửa, đập đầu vào tường. Thằng đối cười hô hô ngồi xuống với những mảnh vỡ, xếp tiền vụn. Y gượng đứng lên với lấy chiếc compa nhọn. Chiếc ghế bay sát đầu đập vào cái bàn học sinh. Y dồn hết sức khom người lao vào thằng đối và ngã đè lên những mảnh vỡ, những đồng tiền vụn. Cảm giác có những bàn tay bé nhỏ, ấm áp, mềm mại, xoa xoa trên ngực, trên khắp người làm y tỉnh hẳn. Ngoài phòng y tá trực có tiếng trẻ con: "Thưa cô chung con không có tiền chẵn, cô thông cảm thu dùm chỗ tiền vụn này"../.